

[Justitsministeren.]

af diskussionen her i dag, at se i øjnene, at der er vidt forskellig holdning til de to punkter, det i særlig grad drejer sig om, nemlig bogsalget og forsikringstegningen, og jeg har altså valgt ved udarbejdelsen af lovforslaget at bruge adrederingsmetoden og sige: skal de med, så skal de med alle sammen. Der kan føres argumenter frem for det stik modsatte synspunkt. Jeg har stadig væk den opfattelse, at der kan skabes et fornuftigt resultat, når vi når frem til anden behandling engang hen ad juletid.

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg undrer mig over, at fru Annelise Gøtfredsen så kategorisk afviste fortrydelsesretten. Jeg vil gerne henvise til, at man på adskillige områder har gennemført en fortrydelsesret, som er tilfredsstillende både for erhverv og forbruger.

Hr. Melchior gav udtryk for, at jeg opstillede erhverv og forbruger som to modstridende parter. Jeg vil gerne sige, at i en lang række tilfælde kan forbrugere og erhvervsrepræsentanter udmærket samarbejde. Jeg har intet ønske om at stille dem op som modstridende parter, man kan udmærket godt have hver sine interesser og alligevel få et fornuftigt samarbejde.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Et af de væsentlige argumenter for fortrydelsesretten er, som det blev fremhævet af ministeren og fru Tove Jørgensen bl. a., at vi har set utiltalende eksempler på, at sanitetselskaber, vagtselskaber og andre har overtalt forbrugere til at indgå kontrakter, som forbrugerne i virkeligheden ikke havde nogen som helst nytte af. Det er korrekt, der er konstateret sådanne eksempler, og det er en af årsagerne til, at et flertal her i Folketinget for 2 år siden vedtog en lovgivning, idet man sagde: nu skal vi sætte en stopper for dette uvæsen. Man gennemførte, som nogle måske vil huske – justitsministeren husker det i al fald – en ændring i aftalelovens § 36, som blev affattet sådan, at aftaler kan tilsidesættes, hvis det vil være urimeligt eller i strid med redelig handlemåde at gøre dem gældende. Da denne ændring i aftalelovens § 36 var blevet vedtaget, takkede regeringen de partier, der havde medvirket til vedtagelsen, og sagde: nu har vi endelig fået sat en stopper

for disse uheldige og odiøse abonnementskontrakter, sanitetselskaber, vagtselskaber og andre. Derfor kan man ikke komme og bruge den argumentation en gang til i relation til det lovforslag, der er tale om her.

Hvis vi ser på forsikringsselskabernes forhold, så er en fortrydelsesret jo aldeles unødvendig, sådan som det faktisk ligger på forsikringsområdet. Jeg kan ikke forestille mig, at der er et eneste dansk forsikringsselskab, der ville nægte en forbruger at træde tilbage fra en forsikring, hvis kunden ved en fejltagelse er kommet til at tegne dobbeltforsikring. Og jeg kan heller ikke forestille mig, at der er forsikringsselskaber, som ikke ville lade en policehaver komme ud af en forsikring – i hvert tilfælde på det vilkår, at han skulle betale et års præmie – hvis han et stykke tid inde i policeperioden fortryder, at han har tegnet den pågældende forsikring. Det er jo ikke sådan, at assurandører her i landet benytter gangstermetoder, og derfor er det et skinproblem, man bruger som argumentation for denne del af lovforslaget.

Når man har hørt ordførerne for en lang række partier – fremskridtspartiet, venstre, konservative, CD, kristeligt folkeparti og delvis de radikale – så kunne man måske tro, at man nu kan ånde lettet op, når det gælder dette lovforslag, men man skal ikke begå den fejl, som hr. Melchior gjorde, nemlig at glæde sig for tidligt. Det er der bestemt ingen grund til. Vi har alt for mange gange oplevet, at en række partier i første omgang stiller sig afvisende over for et lovforslag, og når man så kommer i gang med udvalgsarbejdet, ja, så ændrer lovforslaget måske en lille smule karakter, nogle frister bliver ændret en smule, man udsætter ikrafttrædelsesdagen et halvt års tid, man siger, at visse brancher får lov til et år eller to endnu at drive den virksomhed, de altid har drevet, eller hvad man nu kan finde på, og så oplever man, hvordan nogle partier siger: se, hvad vi opnåede, vi opnåede en hel bunke under disse forhandlinger. Men realiteten er jo kun den, at man har opnået at være med til at ødelægge forholdet mellem danske erhvervsvirksomheder og forbrugerne en lille smule mere, end det i forvejen er lykkedes for socialdemokratiet og Forbrugerrådet og forbrugerkommissionen at ødelægge det.

Derfor er det meget vigtigt, at man siger klart nej, og ikke et nej med modifikationer til